

Doe normaal

Hoe het hoort in de sport

Gids voor ouders, spelers, bestuursleden, trainers en coaches
voor veilig en plezierig sporten

Maarten Westermann

Colofon

ISBN 978-90-5472-399-8
NUR 480

Auteur

Maarten Westermann

Research en support

Emilie Westermann-Koene

Uitgave

Arko Sports Media
Wiersedreef 7
3433 ZX Nieuwegein
T. 030 - 707 30 00
E. info@sportsmedia.nl
W. www.sportsmedia.nl

Eindredactie

Karlijn de Jonge

Coverfoto

Shutterstock

Opmaak

Pencilpoint | online & offline design, Woerden

Drukwerk

PreVision, Eindhoven

© 2017 Arko Sports Media, Nieuwegein

Behoudens uitzondering door de wet gesteld mag, zonder schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht, c.q. de uitgever van deze uitgave door de rechthebbende(n) gemachtigd namens hem (hen) op te treden, niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op de gehele of gedeeltelijke bewerking.

De uitgever is met uitsluiting van ieder ander gerechtigd de door derden verschuldigde vergoedingen voor kopiëren, als bedoeld in art. 17 lid 2, Auteurswet 1912 en in het KB van 20 juni 1974 (Stb. 351) ex artikel 16b, te innen en/of daartoe in en buiten rechte op te treden.

INHOUD

9	De wezenskenmerken van sport	69	Checklist kinderen
13	We noemen het een gids	71	Verplicht op judo
15	De vereniging van eigenaren van de sport	73	Judo als medicijn
17	De kunst van het verliezen	75	Schaken als supplement
19	Fair play	77	Rugby als therapie
21	Uit chaos geboren	79	Het afvoerputje van de sport
23	Een fiets met een motortje	83	Welke sport ontspoort het meest?
25	De kunst van het smokkelen	85	Na Richard Nieuwenhuizen
29	De plaspeer van Pollentier	87	Spelregelbewijs
31	De truc met de oude keeper	89	De Blauwe Kaart
33	Sport voor iedereen	91	Toezichthouders
35	Wie zijn wij?	93	Huisregels
37	Hoeveel mensen doen aan sport?	95	Blatter & co
41	Begrip en waardering	97	De opdracht van Marco van Basten
43	De recreatiesporter	99	Stop het koppen
45	De topsporter	101	Is sport wel zo gezond?
47	De prestatiesporter	105	Eten en drinken
49	Waarom kinderen aan sport moeten doen	107	Sportdranken
53	Het Jeugdsportfonds	109	Drinken uit andermans bus
57	De meisjes tegen de jongens	111	Plassen en poepen
61	De verrassende sport	113	Voeten en tenen
63	Iedereen is welkom	117	Roken en drinken
65	Hoe selecteer je een club?	119	De oudere sporter
67	Checklist volwassenen	121	Hoe overleef je de zomerstop?
		123	De warming-up
		125	De cooling-down

127	Weersomstandigheden	185	Het geval-Nadal
129	Steken en beten	187	Het nut van rituelen
131	Bloed aan de paal	189	De heilige tattoo
133	Hersenschudding	191	Topsporters met een foundation
137	Plotse dood op het veld	193	Lang leve de club
139	"Hé scheids!"	195	The place to be
141	Weerbaarheid	197	Naar een veiliger sportklimaat
143	Mag ik me even voorstellen?	199	Resultaten VSK
145	De kracht van de briefing	201	Intimidatie en misbruik
147	Vrouwen met een fluit	203	Verklaring Omtrent Gedrag
149	Fluitkids	205	De vertrouwenscontactpersoon
151	Thuisfluiters	207	De jeugd van tegenwoordig
153	"Hé, blinde"	211	De coach loopt op eieren
155	Fairplaybevorderend	213	Code voor de coach
157	Fairplaybelemmerend	215	De boks
159	Wat is een kaart waard?	217	Coach zijn van je kind
163	Kaarten na afloop	219	Een ontboezeming
165	Omggaan met korte lontjes	221	Wil het oog ook wat?
167	Wat voor coach heb je in de kuip?	223	Douchen in je onderbroek
171	Gesticuleerverbod	225	Douchen zonder onderbroek
173	Mannen zeuren meer dan vrouwen	227	Over haar gesproken
175	Kanker	229	Zweten mag, nee zweten moet!
177	De grootste lastpak van Nederland	231	Voetjes van de vloer
179	Maniertjes	235	De sportvereniging als
afhaalchinees
181	Voetbalgedrag	237	Sluit een contract af
183	Tennisgedrag		

239	Weg met de koekenbakkers	295	Individueel sporten
241	Die vermaledijde ouders	299	Niet sporten
245	Een logboek	303	Aangepast sporten
247	De afhakers	305	Gedrogeerd sporten
249	De gezonde sportkantine	309	Bikkelharde sporten
251	Broodje gezond	313	Bijzondere locaties
253	Gewoon water	315	Poen, poen, poen, poen
255	Bier en bruin fruit	319	Nieuwe formats
257	Waar rook is	321	De rol van de robot in de sport
259	Het ding der dingen	323	Het openingsritueel
261	Scoren met schoon	325	Nooit meer een gelijkspel
263	Gevonden voorwerpen	327	Waarom moet het stil zijn?
265	Sport in de wijk	331	Hup Holland hup
267	Bijzondere namen	335	Rio 2016 was abnormaal
269	De kleur van het tenue	339	Olympische Spelen gaan op
de schop
271	De aartsrivaal	343	Gemengd zwemmen
273	Een sterfgeval op de club	347	Naar normale Spelen
275	Vormen van clubbrouw	349	Netherlands 2032
277	Afgelasten of niet?	353	Succes!
279	Uiterlijk vertoon	357	Over de auteur
281	Plichtplegingen		
283	Op de website		
285	Rouwen met de leden		
287	Afscheid en nazorg		
289	De huiskamer van Nederland		
291	Matchfixing op de club		

Sport voor iedereen

In veel landen is sport het domein van scholen en universiteiten, of soms zelfs een staatsaangelegenheid. In Nederland leunt de georganiseerde sport echter vrijwel volledig op een structuur van particuliere verenigingen. Dat vindt zijn oorsprong in het feit dat sport binnen het onderwijs aanvankelijk werd beschouwd als een onfatsoenlijk tijdverdrijf, waarvoor geen plaats was binnen de discipline van de lichamelijke opvoeding. Dus werden er her en der door schooljongens clubjes opgericht, waar niet zelden aan verschillende sporten werd gedaan.

Elitair

In Nederland is daardoor vrijwel elke sport van oorsprong elitair, ook de grootste volkssport voetbal. Daar is een simpele verklaring voor. De belangrijkste voorwaarde om aan sport te kunnen doen, is vrije tijd en arbeiders hadden geen vrije tijd. De zondag was weliswaar een rustdag, maar was eerst en vooral bestemd voor kerkbezoek en gezin. In de gegoede stand was die vrije tijd er wél, zeker onder scholieren, want in die leeftijds categorie is het allemaal begonnen. Met jongens die blij waren om zo nu en dan het huis te kunnen ontvluchten en die elkaar troffen in het park of op een weide om met een bal te gaan ravotten. Zoals in het lommerrijke Haarlem, waar volgens de overlevering zo ongeveer de oerknal van de vaderlandse sport heeft plaatsgehad.

Ballotage

Sporten als tennis, skiën, hockey en golf hebben dat elitaire karakter nog heel lang gekoesterd. Niet alleen als gevolg van de ons-kent-ons-attitude van de beoefenaren, met een systeem van ballotage als extra slot op de deur, maar vooral vanwege de kosten die moesten worden gemaakt om deze sporten te kunnen beoefenen. Voor atletiek en voetbal had je niet veel meer nodig dan een paar schoenen en een simpel tenue. Dat waren bovendien sporten die zonder al te veel hulpstukken in het gymnastiekonderwijs konden worden opgenomen. Een sport als korfbal werd zelfs speciaal als spel voor schoolieren ontworpen.

Iedereen overal welkom

Inmiddels bestaan er eigenlijk geen elitaire sporten meer. Ook van sektarische clubs, waar je alleen lid van kon worden als je bijvoorbeeld katholiek was, alcohol had afgezworen, in de mijnen werkte of leerling was van een bepaald lyceum, is niet of nauwelijks meer sprake. Er zijn soms wel duidelijke cultuurverschillen tussen sporten en verenigingen, maar in principe is elk sportveld, elke sporthal, elk zwembad, elke schaatsbaan en wat voor sportaccommodatie dan ook vrij toegankelijk voor iedereen: arm of rijk, man of vrouw, jong en oud, ongeacht opleidingsniveau, werkkring, huidskleur, seksuele geaardheid, land van herkomst en geloof. En - dat is misschien nog wel het belangrijkste - ongeacht het niveau waarop de sport wordt beoefend. Crack en kruk, kanjer en kneus, iedereen is welkom. Zo vormt de sport in de 21ste eeuw in Nederland letterlijk een doorsnee van de samenleving. Met alle gevolgen van dien om het in goede banen te leiden.

Begrip en waardering

Nederland telt meer dan 17 miljoen inwoners. Van uiteenlopende herkomst, gezindten en interesses. Op een betrekkelijk klein oppervlak. Dat leidt onvermijdelijk tot aanvaringen en fricties. Zoals dat elders op de wereld evenzeer het geval is en vaak nog wel wat ernstiger. We wonen in een mooi land, waar de dingen over het algemeen goed geregeld zijn, maar een modelstaat zijn we niet en we zullen het ook nooit worden. Sla er de kranten maar op na of kijk gewoon rond in je eigen omgeving; er is altijd wel iets voor verbetering vatbaar.

Sportconsumenten

In de aanloop naar de verkiezingen voor de Tweede Kamer in maart 2017 was een van de belangrijkste issues het handhaven van onze waarden en normen. Ontegenzeggelijk is er in onze samenleving sprake van een zekere verhuftering. De oorzaken laten we in de context van dit boek buiten beschouwing. We volstaan met de vaststelling dat waar mensen elkaar ontmoeten, irritaties per definitie op de loer liggen. Of dat nu op een overvolle camping is, op de autoweg of in het openbaar vervoer, tijdens een drukbezocht evenement en dus ook in de sport. In het vorige hoofdstuk kwamen we uit op een sportleger van 9 miljoen Nederlanders en nog wel wat meer, want er zijn ook sportconsumenten die je nooit in een fluorescerende outfit over straat zult zien draven, maar die wel elk

weekeinde naar het voetbalstadion gaan of de dag doorbrengen langs de lijn en aan de bar van hun cluppie, om de verrichtingen van anderen van hun commentaar te voorzien. Dan zijn er nog de televisiekijkers en steeds meer jongeren die sport volgen met hun telefoon, tablet of laptop.

Er breekt weleens een glas

Wie zich realiseert hoe massaal de sportbeoefening en sportconsumptie is in Nederland, zal geen moeite hebben om te accepteren dat er weleens een glas breekt, dat er weleens een krachtterm valt en dat het weleens uit de hand kan lopen. Temeer daar het in de sport vaak over winnen en verliezen gaat, met alle emoties die dat kan losmaken. Dat gaat echt niet veranderen. Als we het hebben over normaal doen in de sport, gaat het dus niet om het streven alle uitwassen uit te bannen en het sportveld om te toveren tot een toneel van *love and peace*. Sterker nog: het mag er tijdens de wedstrijd best stevig aan toe gaan, maar wel aan de hand van een aantal afspraken en met begrip en waardering voor de anderen op en om het speelveld. Dat is waar het om gaat in dit boek: begrip en waardering.

De coach loopt op eieren

Wanneer er gevallen van seksuele intimidatie en misbruik in de openbaarheid komen, betreft het meestal een trainer of een coach die zich aan een minderjarige heeft vergrepen. Of een badmeester of een andere functionaris die eigenlijk de tijdelijke verantwoordelijkheid heeft voor de veiligheid en het welbevinden van de pupillen die aan hem of haar zijn toevertrouwd en juist het tegenovergestelde doet. Van het filmen van de kleedkamer tot heuse logeerpartijen. Van samen onder de douche tot jarenlange onderdrukking. Zoals we dat ook gezien hebben omtrent de misstanden binnen de katholieke kerk, lokt het ene verhaal het volgende uit. Het zal dus zonder twijfel nog een poosje doorgaan met ranzige openbaringen. Dat is een lastige situatie voor alle werkers in de sport die te goeder trouw zijn, en dat is 99,9 procent.

In de schoenen van de coach

Laten we ons daarom eens in de positie van de trainer en de coach verplaatsen. Om een sporter - op welk niveau dan ook - goed te kunnen begeleiden en optimaal te laten presteren, is een nauwe band een voorwaarde. De coach en de sporter hebben een relatie met elkaar waarin de kracht wordt bepaald door onderlinge communicatie. Verbaal, maar zeker ook non-verbaal. Een knipoog, een knikje, een gebaar, de duim omhoog. Net zo goed een aai over de bol, een arm om de schouders en zelfs een knuffel na afloop. Niks mis mee.

Chantage

Lastiger wordt het als je coach bent van een groep meiden, zoals beschreven in het vorige hoofdstuk. Waarvan je de held bent bij wie zij in het geveel willen komen. Die willen dat jij meer bezig bent met hen dan met hun teamgenoten. Die misschien stapelverliefd op je zijn. En die, wanneer je niet op hun avances ingaat, zich kunnen ontpoppen tot een wraaklustige furie, die thuis aan tafel vertellen dat jij aan hun broekje hebt gezeten. Zie je maar eens uit zo'n situatie te redden. Wat heb je eigenlijk fout gedaan? Had je dan als een afstandelijk ijskonijn de groep moeten aansturen? Daar win je geen wedstrijden mee. Wel met passie.

Seks voor een basisplaats

Waarmee maar gezegd wil zijn dat je als coach zelf ook het slachtoffer kunt worden van seksuele intimidatie. Wat dat betreft stond er niet zo lang geleden een opmerkelijk bericht in de kranten. Over een moeder die met de coach van een voetbalteam wekelijks de liefde bedreef om een basisplaats voor haar zoontje af te dwingen. Het is niet te hopen voor de arme man dat de overige tien moeders van het elftal diezelfde tactiek toepasten.

Code voor de coach

Wat kun je als coach doen en laten om te voorkomen dat je onheus wordt beticht van wangedrag door de sporters die aan jou zijn toevertrouwd? Het onderstaande betreft niet alleen de omgang met kinderen, maar net zo goed met volwassen sporters:

- regel 1. Ga nooit een seksuele relatie aan met een pupil. Mocht het toch gebeuren dat er sprake is van liefde van twee kanten, neem dan ontslag als coach;
- realiseer je bij het bovenstaande dat jouw geliefde achterblijft in het team en door de anderen verantwoordelijk kan worden gehouden voor het verlies van jou als hun gewaardeerde coach;
- ga ook geen relatie aan met een familielid van een pupil. Zo ja: zelfde consequenties;
- maak de omgangsvormen tussen jou en het team vroegtijdig bespreekbaar, met als centrale vragen: Wat doen we wel en wat niet? Wat zijn onze rituelen?
- eis dat iedereen in degelijke en functionele kleding aan de trainingen meedoet;
- kom nooit in de kleedkamer, ook niet voor een wedstrijdbespreking wanneer iedereen al verkleed is. Dit geldt ook wanneer het team van dezelfde sekse is als jij;
- gebruik binnen het team twee groepsapp's. Eentje voor het communiceren over zaken als tenue, vertrektijd, info over de tegenstander. Een tweede waarop jij zelf niet zit, voor het uitwisselen van allerlei ongein;

- zorg dat je er niet alleen voor staat tijdens moeilijke gesprekken, bijvoorbeeld over een overplaatsing naar een lager team of over onwenselijk gedrag. Doe dat samen met een bestuurslid, de teambegeleider of een collega;
- hanteer het principe: gelijke monniken, gelijke kappen. Waak voor lievelingetjes;
- iemand aanraken is iets anders dan iemand vastpakken;
- een frontale knuffel is uit den boze. Elk contact met borsten en geslachtsdelen (de jouwe of de hunne) moet worden vermeden;
- maak geen afspraken met individuele sporters buiten teamverband (even iets gaan drinken, zijn of haar rol in het team nog eens apart doornemen en dat soort bullshit);
- geef jezelf letterlijk niet bloot. Degelijke kleding, geen ontbloot bovenlijf, geen decolleté, we zijn op het sportveld;
- tip: wanneer het een jeugdteam betreft, spreek dan eens aan het begin van het seizoen collectief met de ouders, over omgang en communicatie. Zorg dat ze weten wat ze aan jou hebben;
- leer dit lijstje uit je hoofd en breng het in de praktijk.

De sportvereniging als afhaalchinees

Het is geen probleem van vandaag: je hebt mensen die hun hele ziel en zaligheid in de club steken en niet te beroerd zijn om de pleepotten te schrobben, de ballen op te pompen en de scheidsrechters te ontvangen met een bakkie koffie en er zijn altijd al leden geweest die de club beschouwen als een soort afhaalchinees. Toch is er iets ingrijpend veranderd. Steeds meer clubs hebben te kampen met een tekort aan vrijwilligers. Soms zelfs zodanig dat zij in hun voortbestaan worden bedreigd. Daarvoor zijn een aantal oorzaken aan te wijzen.

Woensdagmiddagmoeders

Er zijn op woensdagmiddagen minder moeders beschikbaar voor hand- en spandiensten. Deels doordat er steeds meer vrouwen aan het werk zijn gegaan. Maatschappelijk gezien een goede ontwikkeling. Vaak ook ingegeven door financiële noodzaak, zeg maar om de hypotheeklasten te kunnen betalen. Verder is er een categorie moeders die vanwege hun culturele achtergrond niet inzetbaar zijn.

Qualitytime voor de kids

Jonge gezinnen met twee banen zijn genoodzaakt om veel uit te besteden. Zoals de naschoolse opvang van hun kinderen. Ze laten de boodschappen bij de supermarkt thuisbezorgen en bestellen hun kleren en andere goederen liever in webwinkels dan zelf uitgebreid te gaan shoppen. Geef ze eens ongelijk, gemak dient de mens. Het zorgt er echter wel voor dat ze niet gewend zijn om zelf hun handen te laten wapperen, zeker niet in het weekeinde. Dat is immers qualitytime voor hun kinderen die ze door de week niet of nauwelijks hebben gezien. Bovendien redeneren ze: We betalen toch al contributie?

Vrijwilligersbijdrage

Goed bedoeld, ogenschijnlijk aantrekkelijk, maar desastreus voor het reilen en zeilen van de sportvereniging is de belastingvrije vrijwilligersbijdrage gebleken. Leden en vrienden van de club die het altijd vanzelfsprekend hebben gevonden om voor niets hun steentje bij te dragen, willen die bijdrage ook wanneer ze merken dat nieuwe vrijwilligers die worst voor de neus gehouden krijgen. Daar wordt de penningmeester niet vrolijk van. Anderen bedanken voor de eer om iets voor de club te doen, omdat ze voor zo'n fooi (maximaal 1.500 euro per jaar) niet willen werken. Blasé, beslist, maar in zo'n tijd leven we nu eenmaal.

Sluit een contract af

Naast de trend van het afnemende animo om vrijwilliger te worden, blijven er ook taken liggen die helemaal niet onder het kopje vrijwilligerswerk vallen, maar die wel essentieel zijn voor het functioneren van een sportvereniging. Zeg maar de clubtaken die inherent zijn aan het lidmaatschap. Zoals het rijden van kinderen naar uitwedstrijden, het draaien van een bardienst zo nu en dan of het op toerbeurt fluiten van een wedstrijd dan wel het wassen van de shirts.

Aanbevelingen

Als we vaststellen dat we in een tijd leven waarin met name de jongere generaties wat gemakzuchtiger zijn geworden en een lidmaatschap van een club beschouwen als een zakelijke transactie, maak er dan ook een zakelijke transactie van. Misschien zijn we wel te lief geweest. Een aantal tips:

- ontwerp een nieuw inschrijfformulier, met het karakter van een contract;
- formuleer de rechten en de plichten;
- leg een en ander vast op papier, in een enveloppe met een gefrankeerde retour-enveloppe. Dat maakt meer indruk dan een mailtje met een elektronische handtekening;

- vanzelfsprekend met vermelding van de contributie en de betaalwijze (in zijn geheel of in termijnen, maar hoe dan ook door middel van automatische incasso);
- als het een seniorenlid betreft: benoem de taken (bardienst, fluiten), stel die verplicht en vermeld dat het verboden is om deze tegen betaling door derden te laten verrichten;
- meld ook dat elk team een collectieve taak heeft (het organiseren van een toernooi of feest, het geven van een clinic, onderhoudswerk);
- als het junioren betreft wordt het contract afgesloten met de ouders;
- ouders tekenen ervoor dat zij beschikbaar zijn voor het rijden naar uitwedstrijden, het draaien van bardiensten en het begeleiden van wedstrijden;
- alle ouders moeten met goed gevolg een spelregelcursus hebben gevolgd. Zo niet, dan gaan hun kinderen op een wachtlijst;
- de ouders tekenen er ook voor zich in het aanmoedigen van hun kinderen te gedragen en de club niet in diskrediet te brengen, op straffe van royement van hun kinderen;
- de kinderen zelf hebben ook taken. Bijvoorbeeld het volgen van een spelregelcursus en het aanvegen van de kleedkamer;
- ten slotte: er gaan steeds vaker stemmen op om ouders te verplichten zelf ook (niet-spielend) lid te worden van de club. Hierdoor vallen zij binnen het tuchtrecht van de club en indirect ook onder het tuchtrecht van de bond.

Die vermale- dijde ouders

Soms zou je geloven dat ouders van jeugdleden zo ongeveer de paria's van de sport zijn. Ze hebben alleen oog voor hun kind, dat vanzelfsprekend een basisplaats in het hoogste team verdient en wie daar anders over denkt heeft er geen verstand van. Ze schelden de scheidsrechter uit omdat hij partijdig is en voortdurend de verkeerde kant op blaast en wensen de kinderen van de tegenpartij en hun entourage een bont pallet aan ziektes en aandoeningen toe. Die ouders zijn er wel degelijk, maar zo ernstig is de toestand over de hele linie natuurlijk niet.

Het domein van de coach

Draai het eens om: Als jij het als ouder niet opneemt voor je kind, wie doet dat dan wel? Daarom moeten we niet al te overspannen doen wanneer een ouder zijn kind luidkeels aanmoedigt. Zelfs niet wanneer het die moeder met die schelle stem betreft of die vader met een aardappel in zijn keel. Kinderen horen namelijk niet wat hun ouders roepen, en als dat wel het geval is, luisteren ze er niet naar. Als ze zich om een of andere reden schamen voor hun ouders, laten ze dat ook heus wel merken. Dus 'hup' en 'goed zo' en 'mooie bal', dat mag allemaal. Iets roepen tegen de scheidsrechter of de tegenstanders is uit den boze. De grootste zonde is je spelinhoudelijk met de wedstrijd bemoeien zonder te weten wat het wedstrijdplan van de coach is en welke taak deze aan jouw kind heeft

meegegeven. Alles wat gezegd of gecorrigeerd moet worden tijdens de wedstrijd, is het domein van de coach. Als deze verstandig is, haalt hij of zij voor het begin van het seizoen de ouders bij elkaar om hen daarvan te doordringen.

Ouders onder elkaar

Moeten de ouders het dan maar machteloos ondergaan? Nee, ze hebben een belangrijke taak vóór de wedstrijd en die luidt heel simpel: zorg dat je kind lekker in zijn vel zit. Leef gezellig met elkaar naar de wedstrijd toe. Zorg dat het goed gegeten en voldoende gedronken heeft en stop een banaantje en wat lekkers in de sporttas. Laat het na afloop met rust, kinderen vinden het fijn om nog even met elkaar te zijn. Bovendien is het veel gezelliger om met de ouders een eigen clubje te vormen en na afloop samen iets te drinken. Eenmaal thuis hebben kinderen lang niet altijd zin om vragen te beantwoorden waarom dat goal werd afgekeurd en waarom nou uitgerekend jouw lieve schat door de coach gewisseld werd.

Geen vuiltje aan de lucht

Maak ook niet de fout om voortdurend de coach op zijn vestje te spugen waarom jouw kind niet op die of die positie speelt, niet is uitverkoren voor de selectietraining van het district en altijd de waterflessen moet dragen. Als je dan toch wat aan de coach wilt vragen, doe het dan niet direct na de wedstrijd en zeker niet in gezelschap. Maak gewoon een afspraak. Als alle ouders zich hieraan zouden houden, was er geen vuiltje aan de lucht boven het veld met spelende kinderen.

Stelling 1: De ideale sportvereniging? Dat is een club zonder jeugdleden, die al zijn wedstrijden thuis speelt en waar ze alleen maar bier en wijn schenken.

Het ding der dingen

We zijn als volwassenen nogal eens geneigd om schamper te spreken over het ding der dingen dezer tijden: de smartphone. Ga op zaterdag naar een willekeurig veld of andere sportaccommodatie en je ziet rijen kinderen voorovergebogen in de weer met hun telefoontjes. Alsof er niets anders bestaat. Pas als de trainer of de coach er een eind aan maakt, gaan ze min of meer schoorvoetend over tot waar het om gaat: de wedstrijd. Toch moeten we eerst en vooral vaststellen dat volwassenen vaak geen haar beter zijn. Dus als we als sportvereniging afspraken willen maken over het gebruik van mobiele telefoons, dan moeten die ook gelden voor de senioren op zondag en voor het bestuur en de staf. Hoe zou zo'n reglement eruit kunnen zien? Een voorbeeld:

- we zijn hier om te sporten, dus gebruik je telefoon alleen functioneel of in geval van nood;
- het beste is om je telefoon thuis te laten, dan kan hij ook niet worden gejat;
- laat je telefoon nooit achter in de kleedkamer;
- vraag de manager om een speciaal waterdicht koffertje aan te schaffen om alle telefoons van het team in te bewaren;
- zet je telefoon tijdens training en wedstrijd op stil;
- fotograferen in de kleedkamers en de toiletruimtes is ten strengste verboden.

Blote foto's

Dat laatste is misschien wel het allerbelangrijkst. Wanneer foto's die gemaakt zijn tijdens het verkleeden of douchen gaan circuleren, is dat vaak een drama voor het slachtoffer en brengt het ook de club in diskrediet. Dus plak een sticker met de afbeelding van een mobieltje met een rood kruis erdoor op elke kleedkamerdeur en ook nog eentje in de kleedkamer. In steeds meer zwembaden is er een verbod om te fotograferen zonder toestemming van de toezichthouder. Dat geldt ook voor een ogenschijnlijk decente foto van een keurig gezin, want op de achtergrond kunnen anderen zichtbaar zijn die het niet op prijs stellen om schaars gekleed te worden vastgelegd.

Contact maken

Mopperen over (het gebruik van) mobiele telefoons is inmiddels iets van de vorige eeuw. Die dingen zijn er nu eenmaal, zelfs de armste landen van de wereld hebben wifi, en ze zullen in welke vorm dan ook voor altijd blijven bestaan. Denk liever aan de leuke foto's en boodschappen die de wereld over gaan en aan het sociale netwerk dat kinderen al op jonge leeftijd kunnen opbouwen. Contact maken is voor kinderen een stuk makkelijker geworden dankzij de telefoon. Bovendien zijn kinderen makkelijker te bereiken en te traceren en hebben ze altijd de mogelijkheid om alarm te slaan wanneer ze in nood zijn. Eigenlijk is er maar één probleem en dat zijn die kromme nekken.